mého vlastnictví, třebas i se závazkem ponechati je na zahrady, byla by mařena možnost vytvořiti v budoucnosti spojením se zahradami Lobkovicovou, Seminářskou, Kinských a Petřínskou rozsáhlý objekt veřejných sadů. Na námitku takto formulovanou nedal žal. úřad v nař. rozhodnutí odpovědi. Zůstalo tedy v tomto bodě nař. rozhodnutí neúplným a proto podstatně vadným.

Procesně vadným je však nař. rozhodnutí také v té části, kde zamítá výtku obce Pražské, že zřízení 4 domů při ulici Úvoz bude znemožňovati krásný pohled na Prahu, který se otvírá po celé cestě Úvozem. Odpověď, kterou žal. úřad na tuto námitku dává, to jest že tato ztráta bude bohatě nahrazena opatřením řady nových krásných výhledů z projektované výstupní komunikace, není vůbec srozumitelna. Doslovně vzato znamenala by tato odpověď, že žal. úřad uznává, že povolené zastavění zakládá závadu — tedy patrně tvrzenou závadu estetickou — zároveň však vyslovuje právní názor, že je oprávněn stanoviti v těchto místech řešení esteticky závadné, jako kompensaci za to, že na jiném místě získají se regulací nové hodnoty estetické. Nedá se předpokládati, že by byl žal. úřad takovýto, se zákonem nesrovnatelný názor chtěl vysloviti. Lze sice připustiti, že při provádění regulace nelze všechny existenční přednosti nebo hodnoty regulační absolutně zachovati a že je nutno některé z nich obětovati tam, kde silnější zájmy si toho žádají. Takovéto obětování některé dosavadní přednosti musí však býti právě v příčinné souvislosti s dosažením hodnoty jiné, které přísluší dáti přednost před hodnotou obětovanou. Obětování dosavadních hodnot bez takovéto příčinné souvislosti nedá se však ospravedlnit intencemi zákona, jež lze z něho vyčísti. Nař. rozhodnutí trpí v tomto bodu nejasností dikce. Ježto však tato nejasnost je takového rázu, že nedává poznati pravý smysl nař. rozhodnutí, dlužno i tuto část nař. rozhodnutí uznati za podstatně vadnou.

Pokud stížnost ještě brojí proti zamítnutí domnělého svého námětu, týkajícího se vyústění Petřínské komunikace na Pohořelec, dlužno poukazati na to, že obec Pražská ve svých připomínkách proti vyloženému změněnému plánu žádný námět tohoto obsahu neučinila. Jestliže přes to žal. úřad tento její domnělý námět zamítl, nemohlo tím žádné subjektivní právo obce býti porušeno a je proto stížnost v tomto bodě nepřípustná.

Č. 10.904.

Školství (Slovensko): * Udíleje vládní napomenutí podle § 15 zák. čl. XXXVIII:1868 z důvodu, že jeden učitel vyučuje větší počet dětí, než zákon dovoluje (§ 34 cit. zák. a § 5 zák. č. 226/1922 Sb.), není úřad oprávněn uložiti vydržovateli školy, aby nedostatek ten odstranil určitým způsobem (na př. přístavbou další učebny a přístavbou bytu pro další učitelskou sílu).

(Nález ze dne 29. listopadu 1933 č. 16.491.)

Věc: Dr. Karel K. v N. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o vládní napomenutí ve smyslu § 15 zák. čl. XXXVIII:1868.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím bylo st-li uloženo, aby vytknutou vadu odstranil přístavbou druhé učebny a naturálního bytu pro druhou učitelskou sílu, zrušuje se pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Referát min. škol. v Bratislavě vydal řím.-kat. biskupskému úřadu v Nitře výměr ze 13. února 1931 tohoto obsahu: Při inspekci na řím.-kat. škole v K. byly zjištěny tyto závady: V školním roce 1930/31 jsou na škole zapsány 73 školou povinné děti, které jsou umístěny v jedné učebně. Podle § 5 zák. č. 226/22 Sb. je maximální počet dětí v jednotřídní škole stanoven na 65, pročež jeví se potřeba zříditi II. zatímní postupovou třídu s příslušnou přístavbou druhé učebny a naturálního bytu pro druhou učitelskou sílu. Ježto vydržovatel školy neučinil zadost své povinnosti, předepsané §§ 11 a 12 zák. čl. XXXVIII: 1868, ačkoli byl k tomu školským inspektorátem v P. vyzván, udělujeme vydržovateli jmenované školy na návrh okr. úřadu v Prievidzi prvé vládní napomenutí ve smyslu § 15 shora uvedeného zák. čl. s upozorněním na právní následky případného třetího vládního napomenutí.

Ve stížnosti podané na tento výměr biskupem nitranským se namítá, že v §§ 11 a 12 zák. čl. XXXVIII:1868 není vydržovatelům církevních škol uložena povinnost rozšířiti školu z důvodů, že dosavadní školní místnosti nepostačují pojmouti všechny školou povinné děti z obce. Nemůže proto potřeba rozšíření konfesijní školy býti podkladem udělení vládního napomenutí, neboť náboženským společnostem není uložena povinnost zřizovati a udržovati školy jako obcím politickým, nýbrž mají jen právo zřizovati a udržovati školy s tím omezením, že školy mají vyhovovati zákonným požadavkům. Je-li školu třeba rozšířiti, může býti podle názoru stížnosti vydržovatel konfesijní školy jen vyzván, aby školu rozšířil, a nevyhoví-li do 6 týdnů, může úřad nařídit zřízení školy obecní, ale jen s ponecháním dosavadní konfesijní školy, jinak zákonitým požadavkům vyhovující.

O stížnosti nss uvážil:

Podle ustanovení § 11 č. 2 zák. čl. XXXVIII:1868 mohou náboženské společnosti zříditi a udržovati veřejné ústavy vyučovací mimo jiné s podmínkou, že budou míti na zřeteli předpis § 34 téhož zák. čl. o počtu dětí, jež má jeden učitel vyučovati. V cit. § 34 se stanoví, že jeden učitel nesmí zpravidla vyučovati více dětí než 80, a že ve výjimečných případech může škol. úřad povoliti výjimku. Toto ustanovení bylo změněno předpisem § 5 zák. ze 13. července 1922 č. 226 Sb., který podle § 17 téhož zák. platí o všech veřejných školách obecných (ľudových) a občanských vůbec, nehledíc na to, kým byly založeny a jsou vydržovány. Platí tedy předpis § 5 cit. zák. také o veřejných ľudových školách zřízených a vydržovaných náboženskými společnostmi. Podle cit. § 5 řídí se počet tříd při obecné (ľudové) škole počtem dětí. Největší počet dětí v jedné třídě stanoví se tam pro školní léta 1927/28

až 1931/32 na obecných (ľudových) školách jednotřídních na 65. Přestoupí-li počet dětí v některé třídě školy obecné (ľudové) v tom kterém roce největší číslo v § tom uvedené a nedá-li se přeplnění třídy odpomoci přípustnými změnami zařaděním dítek (o čemž rozhoduje příslušný inspektor školní), zřídí se při škole další třída a to zatímní.

Stížnost nepopírá správnost skutkového zjištění žal. úřadu, že v jednotřídní řím.-kat. škole v K. byly ve školním roce 1930/31 zapsány 73 školou povinné děti, tudíž více, než je nejvyšší počet dětí, který podle cit. § 5 zák. č. 226/22 byl ve školním roce 1930/31 v jedné třídě přípustný. Nevyhovovala tudíž řečená škola ustanovení § 11 bodu 2 zák. čl. XXXVIII:1868, pokud jde o počet dítek vyučovaných jedním učitelem. Ježto pak podle § 15 téhož zák. čl. je též nedodržení podmínek § 11 důvodem vydání napomenutí podle tohoto zákonného předpisu, nelze uznati, že žal. úřad neměl v tomto případě vůbec zákonného podkladu k vydání nař. rozhodnutí.

Naproti tomu nelze nař. rozhodnutí uznati zákonným, pokud se v něm vyslovuje, že rozšíření školy se má státi přístavbou druhé učebny a naturálního bytu pro druhou učitelskou sílu, neboť státní úřad školský není podle zákona oprávněn nařizovati, aby zjištěné nedostatky škol konfesijních byly odstraněny určitým způsobem; dlužno proto ponechati vydržovateli školy, aby sám zvolil prostředky, jimiž lze nedostatky školy jím vydržované odstraniti, na př. jde-li o opatření nových místností školních, jest ponechati úvaze vydržovatele školy, zda vhodné místnosti opatří novostavbou budovy školní nebo snad nájmem nebo vyhoví předpisům zákona způsobem jiným.

Bylo proto v tomto bodu uznati stížnost důvodnou a zrušiti nař. rozhodnutí v tomto směru podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.905.

Stavební právo (Slovensko): I. Podle stav. statutu města Bratislavy nevyžaduje instanční rozhodnutí o regulačním plánu předchozího schválení zem. výboru. — II. Není třeba, aby zároveň s rozhodnutím o regulaci bylo vydáno rozhodnutí o vyvlastnění ploch k regulaci potřebných. — III. Přípustna je i částečná regulace města, třebas není ještě vypracován celkový regulační plán.

(Nález ze dne 29. listopadu 1933 č. 17.462.)

Věc: Terezie G. v Bratislavě proti zemskému úřadu v Bratislavě o regulaci části města.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městský zastupitelský sbor v Bratislavě přijal ve schůzi konané dne 15. dubna 1929 návrh regulačního výboru, poradního sboru a měst. rady na úpravu bloku mezi ulicí — — — — a usnesl se mimo jiné na tom, aby nově projektovaná ulice v prodloužení ulice R. zřízena byla v šířce 12 m a aby vedena byla od ulice P. po hranici mezi parcelou č. . . . v přímé linii až po ulici U.